

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Стара Загора, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Й. Георгиев

Членове: Спасена В. Драготинова
Цветислава Ив. Стайкова

при участието на секретаря М. Ж. Т.
като разгледа докладваното от Цветислава Ив. Стайкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235500601393 по описа за 2023 година

Производство по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по жалба от защитника на подсъдимия Д. М. – адв. С. Ч. – от АК – Стара Загора, срещу Присъда № 9 от 02.10.2023 г, постановена по НОХД № 143/2023 по описа на Районен съд – Г., с която подсъдимият Д. Р. М. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от ДЕСЕТ МЕСЕЦА, изпълнението на което е отложено на осн. чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност, неправилност, необоснованост и съществено нарушение на закона. Иска се отмяна на първоинстанционния съдебен акт и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият М. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се моли за изменение на присъдата в частта, касаеща наложеното наказание с приложение на нормата на чл. 55 от НК.

Въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели или експерти, както и ангажирането на нови писмени или веществени доказателства.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция **представителят на ОП – Стара Загора** счита, че първоинстанционната присъда е правилна, обоснована и законосъобразна, а наложеното наказание – справедливо,

поради което моли съда да я потвърди.

Защитникът на подсъдимия – адв. Ч., оспорва изложената в обвинителния акт фактическа обстановка относно това къде са се намирали полицейските служители, въз основа на чиито показания се гради обвинението. На следващо място излага съображения, че казаното от подсъдимия не е имало никакво значение относно предходното деяние, за което лицето е било осъдено. Моли съда да приеме, че първоинстанционната присъда е неправилна и да уважи въззивната жалба.

Подсъдимият М., в лична защита поддържа казаното от адвоката си. В предоставеното му право на **последна дума** заявява, че нещата са се случили много бързо и иска това, което е казал защитникът му.

Старозагорски окръжен съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с правилата на чл. 313 и чл. 314 от НПК, провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намери, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

След надлежна служебна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият съдебен състав намира първоинстанционната присъда за правилна, постановена при изяснена фактическа обстановка. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствен и непротиворечив извод относно извършеното деяние, авторството и виновността на подсъдимия. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства въззивната инстанция не намери основания за съществена промяна на приетата от районния съд фактология, но се налага нейното прецизиране и допълване, поради което прие за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Д. Р. М. е роден на **** г. в гр. Г., живущ в ****, българин, български гражданин, със средно специално образование, не работи, неженен, неосъждан, ЕГН *****.

Подсъдимият М. и свидетелят П.М. се познавали и поддържали близки приятелски отношения. Свидетелят М. притежавал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“, с рег. № СТ 3079 СН, който оставял паркиран пред дома на подсъдимия.

Свидетелят М. бил неправопособен водач, след като свидетелството му за управление на МПС било иззето поради отнемането на всички контролни точки със ЗППАМ № 22-1228-000171/10.03.2022 г. С НП № 22-047-000350/19.09.2022 г. на Началник РУ Г., в сила от 21.10.2022 г., на свидетеля М. било наложено административно наказание за извършено от него на 24.08.2022 г. нарушение по чл. 150 от ЗДвП – управление на МПС без съответно СУМПС.

На 25.05.2023 г. свидетелят М. се срещнал с подсъдимия М. и двамата решили да се разхождат с автомобила на М.. Първоначално управлявал подсъдимият М., но след молба от М., преотстъпил на приятеля си управлението на автомобила, въпреки че не била изтекла една година от наказването му по административен ред за управление на МПС без СУМПС.

По това време полицейските служители А.К., Г. К. и Б.К. извършвали обход в района на с. О. със служебен полицейски автомобил. При преминаване по ул. „О.“ в с. О., свидетелят Г. К. забелязал движещия се по ул. „Б.“ л.а. „Фолксваген голф“. Улица „О.“, на която бил позициониран полицейския автомобил, и ул. „Б.“, по която се движел автомобилът, управляван от свидетеля М., били разположени една спрямо друга под ъгъл от четиридесет и пет градуса.

На полицейските служители било служебно известно, че автомобилът е собственост на П.М., а последният е лишен от право да управлява МПС, поради липса на контролни точки.

Свидетелят Г. К. подал към водача на лекия автомобил си гнал за спиране, чрез включване на светлинен и звуков сигнал. В този момент двата автомобила се намирали на разстояние около 30-35 метра и продължили постъпателното си движение, постепенно приближавайки се един към друг. На разстояние около десет метра от патрулния автомобил л.а. „Фолксваген Голф“ спрял на ул. „Б.“ и водачът на автомобила П.М. се прехвърлил на задната дясна седалка, а подсъдимият М., пасажер до този момент, се преместил на шофьорското място и поел управлението на автомобила.

Тези действия на свидетеля М. и подсъдимия М. били възприети както от тримата служители на РУ Г., така и от свидетеля Ж. Г., който се намирал в непосредствена близост до мястото, където бил спрял за проверка лекият автомобил марка „Фолксваген Голф“ с рег.№ СТ3079 СН.

Свидетелят Г. К. се приближил до спрения автомобил и поискал документите на стоящия зад волана Д. М.. Подсъдимият М. нямал документи. На проверяващия направило впечатление, че под педалите на автомобила има чифт джапанки, а седящият на задна седалка М. е бос. Подсъдимият заявил, че той управлява автомобила и не са разменяли местата си със свидетеля М., за което му бил съставен протокол за предупреждение за отговорността по чл. 290, ал. 1 от НК.

В хода на извършената проверка, служителите на МВР забелязали намиращия се недалеч от тях Ж. Г.. На поставените от Г. К. въпроси, свидетелят Г. отговорил, че познава водача и пасажера в лекия автомобил „Фолксваген“, назовал ги по имена и заявил, че е виждал, как П.М. от мястото на водача се прехвърлил на задна седалка, а подсъдимия М. - от предна дясна на предна лява седалка.

Във връзка с деянието на свидетеля П.М. било образувано Бързо производство № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г., за престъпление по чл. 343в, ал. 1 от НК, за което впоследствие М. си признал вината. В хода на разследването на 29.05.2023 г. подсъдимият Д. М. бил разпитан в качеството на свидетел от В.В. – ст. разследващ полицай при РУ Г.. Преди началото на разпита му били разяснени правата по НПК и бил предупрежден от разследващия орган за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК, което удостоверил с подписа си в съставения протокол за разпит на свидетел. В разпита си като свидетел подсъдимият М. заявил „потвърждавам, че я карах аз и не сме се разменяли при спирането.“

В хода на образуваното производство прокурорът преценил, че са налице доказателства за лъжесвидетелстване от страна на Д. М., поради което материалите по производството били отделени и той бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК, за което е предаден на съд.

Изложената фактическа обстановка се подкрепя изцяло от събраните от първата инстанция по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелите П.Р. М., А.Н. К., Г. Д. К., Ж. В. Г., депозираны в хода на съдебното следствие и на Боян Николаев Колев от ДП; заверени копия от материали по БП № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г., протокол за предупреждение от 25.05.2023 г., справката за съдимост на подсъдимия и др.

Въззивният съд намери, че в настоящото производство са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, необходими за правилното изясняване на фактите от значение за разкриване на обективната истина по делото. Събраният доказателствен материал в своята съвкупност не съдържа съществени противоречия, напротив, наличните доказателства се намират във вътрешно-логична връзка, кореспондират помежду си, взаимно се допълват и въз основа на тях може да се изгради пълна представа за събитията, свързани с процесното деяние. В тази връзка следва да се отбележи, че всички свидетели са възприели правнозначими факти, изясняващи обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, а контролирания съд е бил облекчен при установяване на фактите от предмета на доказване с присъствието в доказателствената маса на достатъчно писмени доказателства.

По делото липсва спор, а и категорично се доказва от приложеното заверено копие на протокол за разпит на свидетел от 29.05.2023 г., че подсъдимият М. е бил разпитан в това качество по образуваното БП № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г.. Съставеният протокол отговаря на изискванията на чл. 128 и чл. 129 от НПК, поради което същият е годно доказателствено средство за извършване на съответните действия, за реда, по който са извършени, и за събраните доказателства. Поради това за настоящия състав не възниква съмнение за съответствието на процесуално-следственото действие с правилата на чл. 139 от НПК, както и относно точното съдържание на заявеното от подсъдимия, което е възпроизведено в протокола, а именно, че той е карал колата и с П.М. не са се сменяли при спирането.

Във връзка със заявеното от подсъдимия М. на инкриминираната дата съдът разгледа и показанията, дадени от разследващия полицай В.В., като намери, че е налице основание за тяхното изключване от доказателствената съвкупност на основание чл. 118, ал. 2 от НПК, тъй като е безспорно установено, че именно той е лицето, което е извършило разпита на подсъдимия М. в качеството му на свидетел по образуваното срещу П.М. бързо производство. Видно от мотивите на първата инстанция обаче вътрешното убеждение на съда за изречените твърдения не е формирано на база показанията на разследващия полицай, а съдържанието на заявеното по време на разпита на М. като свидетел се установява от приложените по делото

писмени доказателства, поради което въззивният съдебен състав намира, че допуснатото от първата инстанция процесуално нарушение не е съществено и може да бъде отстранено от настоящия състав.

По отношение на въпроса дали на 25.05.2023 г. П.М. е управлявал автомобила и дали се е сменял с подсъдимия Д. М., районният съд е извършил детайлен и внимателен анализ на доказателствата, който напълно се споделя от настоящата инстанция, поради което и съдът не намира за необходимо да го преповтаря или допълва, а само да отговори на възраженията, направени от защитата.

Правилно първата инстанция е приела, че между показанията на свидетелите А.К., Г. К., Б.К. и Ж. Г. липсват противоречия досежно обстоятелството, че при спиране на автомобила преди проверката подсъдимият М. и свидетелят М. са сменили местата си.

Изложените от защитата несъответствия в показанията на свидетелите очевидци относно това откъде е дошъл полицейският автомобил и къде са спрели, съдът намира за несъществени. Това е така, доколкото от показанията на всички разпитани в хода на съдебното следствие свидетели еднопосочно и непротиворечиво се установява, че при приближаването си към мястото на проверката автомобилът е бил управляван от П.М. и преди появата на полицейският автомобил двамата с подсъдимия М. са се сменили, като водачът М. се е прехвърлил на задната седалка, а спътникът му Д. М. е заел шофьорското място. Тази смяна е била забелязана както от полицейските служители, които са се движили по път, събиращ се с улицата, по която се е движил л.а. „Фолксваген голф“ под ъгъл 45 градуса, така и от свидетеля Г., който се е намирал в близост до кръстовището, към което са се приближавали автомобилите и е имал пряка видимост към всеки от тях. Освен това, свидетелят Г. е категоричен, че при смяната на подсъдимия и свидетеля М. полицейският автомобил е бил на разстояние от около 20 метра от случката, а от потеглянето на голфа до спирането му, същият е изминал разстояние около 2-3 метра. Поради това и предвид ъгъла между улиците, съдът намира, че показанията на свидетеля Г. не само не опровергават, но изцяло подкрепят заявеното от полицейските служители, че П.М. е управлявал автомобила и са видели смяната му с Д. М..

Резонно в тази връзка съдът е кредитирал и показанията на свидетеля М., че е управлявал автомобила въпросния ден, че с подсъдимия са се сменили и че малко след потеглянето му са били спрени от патрулния автомобил, тъй като в тази част се подкрепят от останалите доказателства по делото. Предвид близките приятелски отношения между двамата и повода за образуване на настоящото производство, този съдебен състав подложи на внимателен анализ заявеното от М., като му се довери и относно обстоятелството, че при извършената проверка джапанките му са се намирали пред шофьорската седалка, както и че срещу него е било повдигнато обвинение за управление на МПС след като е бил лишен от това право по административен ред и е наказван, за което си е признал вината. В тази част показанията на свидетеля съдържат неизгодни за него факти, не се отричат от подсъдимия, последователни са и се подкрепят от заявеното от свидетелите

А.К., Г. К. и писмените доказателства, поради което не са налице основания за съмнение в достоверността им. Обосновано, предвид противоречието им с кредитираните от двете съдебни инстанции гласни доказателствени средства, районният съд е приел за недостоверно заявеното от свидетеля М. относно времето и мястото, където е била осъществена смяната. Освен изложеното от първата инстанция, настоящият състав намира, че в тази част показанията на свидетеля са хаотични и вътрешно противоречиви за причината джапанките му да се намират пред шофьорското място, появата на полицейските служители и момента, в който ги е видял. Що се касае до обстоятелството дали този свидетел е чул предупрежденията на полицейските служители към подсъдимия, въззивният съд намира, че същото е несъществено, доколкото инкриминираното с внесения обвинителен акт деяние касае не заявеното от подсъдимия М. пред полицейските служители при извършената проверка на 25.05.2023 г., а в разпита му пред разследващ полицай, проведен на 29.05.2023 г.

Въззивният съд се довери и на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства, които допринасят за изясняване на обективната истина. Изводите си за съдебното минало на подсъдимия този състав основа на приложената справка за съдимост.

На база така събрания по делото доказателствен материал първоинстанционният съд е стигнал до единствено верния извод, че с поведението си подсъдимият М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 290, ал. 1 от НК. Правните изводи напълно се споделят от настоящия съдебен състав, който намира за установено от правна страна следното:

От обективна страна на 29.05.2023 г. пред надлежен орган на властта – ст. разследващ полицай при РУ Г., като свидетел по БП № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г., водено за престъпление по чл. 343в, ал. 1 от НК, подсъдимият Д. Р. М. е потвърдил неистина, а именно, че „...я карах аз и не сме се разменяли при спирането“.

Подсъдимият М. е имал качеството на свидетел, като е бил процесуално конституиран в рамките на образувано досъдебно производство и е бил предупреден за отговорността при лъжесвидетелстване. Депозираниите от него показания са дадени пред надлежен орган на власт по см. на чл. 93, т. 2 НК - разследващият полицай, провеждащ разследването по образуваното досъдебно производство.

Изнесеното от подсъдимия М. в качеството му на свидетел пред ст. разследващ полицай по БП № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г. е обективно е невярно, тъй като достоверните доказателства по делото доказват, че на 25.05.2023 г., свидетелят П.М. е управлявал личния си автомобил и непосредствено преди извършената от полицейските служители проверка двамата с подсъдимия М. са се сменили и последният е поел управлението. Подсъдимият е бил предупреден за наказателната отговорност за лъжесвидетелстване и въпреки това е депозирал лъжливите си твърдения, че не приятелят му, а той е управлявал автомобила и не са се сменяли.

Не могат да бъдат споделени доводите на защитата за това, че изречената от подсъдимия в качеството му на свидетел неистина няма абсолютно никакво значение относно предходното деяние, за което лицето е било осъдено. В случая БП № 447 ЗМ 86/2023 г. по описа на РУ Г., в хода на което подсъдимият е бил разпитан като свидетел е водено за престъпление по чл. 343в, ал. 1 от НК – управление на МПС в срока на изтърпяване на наказанието лишаване от право да управлява моторно превозно средство, след като е наказан за същото деяние по административен ред. Лъжливите показания на М. се отнасят до важен факт от предмета на доказване в развиващото се наказателно производство - лицето, което е управлявало автомобила. С депозирането им пред надлежния орган на власт, престъпният състав е довършен, като според константната съдебна практика няма значение дали надлежният орган е възприел и кредитирал свидетелските показания. Обстоятелството дали съобщената от свидетеля информация е повлияла на правилното решаване на делото не е от значение за съставомерността на деянието, поради което правилно първата инстанция е приела, че с поведението си подсъдимият М. е осъществил обективните признаци на престъпния състав.

От субективна страна престъплението е извършено при пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е общественотоопасните последици от него и е искал настъпването им. Подсъдимият е бил предупреден, че носи наказателна отговорност по чл. 290 от НК за даване на неверни свидетелски показания, което е записано изрично в протокола и е подписано от М., бил е наясно, че изложените от него факти не отговарят на действителността и е потвърдил неистина, че той е управлявал автомобила и не се е сменял със спътника си.

Предвид изложеното, правилно подсъдимият Д. Р. М. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК.

При решаване на въпроса за наказанието, правилно, макар и лаконично, районният съд е приел, че същото следва да бъде определено при условията на чл. 54 НК. Въззивният състав споделя изцяло изводите на първостепенния такъв относно липса на предвидените в закона предпоставки, позволяващи приложението на нормата на чл. 55 НК. В конкретния случай не са налице многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимото лице обстоятелства, нито такива, които да имат изключителен характер. Конкретни такива не се посочват и от защитата, нито във въззивната жалба, нито в откритото съдебно заседание пред въззивния съд, а и настоящият съдебен състав не констатира наличието им при извършената служебна проверка.

При индивидуализацията на наказанието на подсъдимия въззивният състав отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото му съдебно минало, доброто му процесуално поведение и обстоятелството че потвърдената от него неистина не е оказала въздействие върху изхода на делото, а като отегчаващи такива проявената упоритост, въпреки многократните предупреждения за отговорността за лъжесвидетелстване, вкл. от полицейските служители, които са спрели МПС на проверка.

При така описаното съотношение настоящият състав намира срока на наложеното наказание „лишаване от свобода“ за несъответстващ на обществената опасност на деянието и дееца. Същият не е съобразен с чистото съдебно минало на подсъдимия, мотивите за извършване на настоящото деяние и липсата на последващи противоправни негови действия, което налага извода, че се касае за изолирана престъпна проява. Поради това и при констатирания превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, налагането на наказание в размер над законовия минимум би представлявало ненужно завишаване интензитета на наказателната репресия спрямо подсъдимия. По изложените съображения наложеното наказание „лишаване от свобода“ следва да бъде намалено на три месеца, което въззивният съд счита за достатъчно за постигане на целите, визирани в чл. 36 от НК. Същото би осигурило по възможно най-ефективен и приемлив за обществото и личността на осъдения начин едновременно поправително, превъзпитателно и предупредително действие върху осъденото лице и превантивно и предупредително въздействие върху останалите членове на обществото.

При наличие на основанията за прилагане на чл. 66, ал. 1 от НК основателно изпълнението на така определеното наказание е отложено за изпитателен срок от три години, като въззивната инстанция споделя, че за постигане на целите на наказанието в конкретния случай не се налага ефективното му изтърпяване. С оглед личността на подсъдимия, законоустановените цели на наказателната репресия са постижими и без ефективното изтърпяване на наказанието.

При извършената служебна проверка на основание чл. 314 НПК, съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения, които да представляват основания за отмяна на присъдата на СРС.

Така мотивиран съдът на основание чл. 337, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 334, т. 3 НПК, СТАРОЗАГОРСКИ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 9 от 02.10.2023 г, постановена по НОХД № 143/2023 по описа на Районен съд – Г., като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на Д. Р. М. наказание от 10 /десет/ месеца „лишаване от свобода“ на 3 /три/ месеца „лишаване от свобода“.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____